

Varga Zoltán Zsolt ÖRÖK HIDEGBÉKE

 ligetmuhely.com/varga-zoltan-zsolt-orok-hidegbeke/

A piccsen fekszem, fejem alá tett karom a párnám. Másik kezem a deszkán, a sok lefekvés, felkelés gömbölyűre koptatta, zsírosra fényezte a szélét. Több ezer rab félelme ivódott a nyirkos falakba.

A kínvallatás minden részletére emlékszem. De mit mondhattam, amikor a ruszkek végül beadták a tiopentálnátriumot? Lehet, hogy lebuktattam valakit? Fogalmam sincs.

A hálózat annyira anonim, hogy csak egy összekötőt ismerek a terepen. De nem valószínű, hogy azon a néven, amin a hétköznapi életben nyilvántartják. Ha mégis kikottyantottam a nevét, nem sokra mennek vele.

Rajta kívül csak Henk Van Verharent ismerem közelebről a cégtől. Vele egy osztályba jártam a gimnáziumban, majd az Akadémián. De ő már rég nem aktív, és különben is, elemző volt, aktakukac, ki se dugta az orrát a bunkerből húsz éven át. Ő megnősült, gyerekei lettek, élt a korai nyugdíjaztatás lehetőségével. Zandvoortban sütteti a hasát. Mielőtt Moszkvába jöttem, titokban felkerestem, hogy a régi szép időkről beszéljünk. Úgy kiütött a finn vodka, mint ez a kurva igazságszérum.

lebuktam

Én, a magányos farkas, külön engedéllyel tovább szolgálhattam. Újra kellett vizsgáznom mindenből. Hát, valahogy átevickéltem a lécz fölött. Egyre könnyebb feladatokkal bíztak meg. Egy kis ipari kémkedés, az orosz vezetés piszkos magánügyeinek gyűjtögetése. És mégis lebuktam, fogalmam sincs, hogyan. Minden este előírásosan eltüntetem a digitális nyomaimat, minden üzenet után megsemmisítettem az előző SIM kártyát. Talán magával rántott valaki. Nem tudhatom. Az éjszaka közepén csaptak le rám a hotelszobámban. Ha védekezek, úgy, ahogy arra képes vagyok, felért volna egy beismerő vallomással.

A kínvallatás minden részletére emlékszem. Súlyos cukorbeteg vagyok kisgyerekkorom óta, a fájdalomérzékelésem erősen tompult. Érzem a fájdalmat szerencsére, de csak nagyon távolról, mintha nem is az enyém volna. Ráadásul a kevesek egyike vagyok, akik immunisak az elektromos áramra. Ezek a genetikai hibák igencsak hasznosak a szakmámban. Kínzóaimnak el kellett játszanom a nagyhalált, nehogy drasztikusabb módszerekkel kísérletezzenek és maradandó károsodást okozzanak a testemen.

Fura dolog ez a kínzó–kínzott kapcsolat. Számtalanszor vallattam én is orosz kémeket. Az ember nem megy túl egy bizonyos határon. Nem a kibaszott Genfi egyezmény miatt, hanem mert mégiscsak kollégák vagyunk. Szaktársak.

A kínzás során tett vallomásom minden szavára emlékszem. Következetesen tagadtam, egyetlen keresztkérdéssel sem tudtak zavarba hozni. Azonnal megérezttem, hogy nincs bizonyíték ellenem, csakis a vallomásomra alapozhatnak bármilyen vádat. Így hát kitarítottam, amíg az eszemnél voltam.

De hogy mit mondhattam, amikor intravénásan beadták a Pentothalt, azt nem tudom, senki sem emlékszik a szer hatása alatt tett vallomására.

Innovated Captures, adobe.com

Szinte biztosra veszem, hogy akkor sem árultam el magam. Nemcsak fizikai, pszichológiai kiképzést is kaptunk. A poligráfot simán átverem, azzal meg sem próbálkoztak. Mi sem használjuk Amszterdamban. Az évek során annyiféle identitásom volt, annyi fedő sztorit tanultam meg, hogy sokszor magam sem tudom, ki vagyok valójában.

– Neve? – minden egyes rohadt kihallgatás így kezdődött.

– Kirk Van Haaren.

– Az igazi neve?

– Kirk Van Haaren az igazi nevem.

– Foglalkozása?

– Művészettörténész.

– A valódi foglalkozása?

– A művészettörténész a valódi foglalkozásom. A csomagomban nyilván megtalálták a diplomámat. Csak azzal kutathatom a Tretyakov Képtárban a XIX. század orosz kismestereit.

– Maga holland kém. Tudjuk. Nyugodtan bevallhatja. Korára való tekintettel, és mert katonai dolgokba nem tenyerelt bele, 5–6 évvel megúszhatja. Jó magaviselettel 3 év múlva szabadulhat. Ha hajlandó feladni két ügynöktársát, azt a

három évet egy őrzött szanatóriumban töltheti, orosz politikai foglyok társaságában.

– Művészettörténész vagyok. Két kitűnő művészettörténész kollégám, akik szintén ezt a korszakot kutatják, Marko Ultenzen és Paul Van Dongen professzorok. Ők megfelelnek?

– Ön anyanyelvi szinten beszél oroszul.

– Igen, mert az amszterdami óvodában volt egy orosz menekült családból származó barátom, Alekszej, vele oroszul beszéltem, hogy a többi gyerek ne értsen minket. Az orosz tudásom miatt specializálódtam az orosz festményekre.

Itt mindig elakadt a vallasítás, egészen a mai napig. Ma belém nyomták azt a szart. Csak annyira emlékszem, hogy cefet jó kedvem támadt, aztán filmszakadás.

Mi a fenét mondhattam nekik?

Zsarolni nem tudnak, se kutyám, se macskám. Szüleim réges-rég meghaltak autóbalesetben, anyai nagyszüleim neveltek fel, de ők is korán elhaltak. Nők? Akadtak, de mindig csak rövid távon. Az elfogatásom előtti napon a metrón utaztam. Lábamnál nagy táska hevert Hollandiából hozott albumokkal. Egy szép fiatal zsensina ült előttem, az arcát erős rövidülésben láthattam. Egyszer csak megmozdult, éreztem, le akar szállni, elkaptam útjából a csomagom. Ő rám emelte a tekintetét, és olyan hálásan mosolygott rám, ami meglepett. Lepergettem magamnak több éves kapcsolatunk képeit, a megismerkedéstől az elválásig, és mint a film legszebb pillanatát tettem el ezt a mosolyt. Ilyen szerelmeim vannak mostanság.

Innovated Captures, adobe.com

Ha vallattam, és olyan makacs fickóra akadtam, mint jómagam, két hét után leállítottam a kínzást. Kiutasítottuk az illetőt az országból és ráállítottunk valakit. Ez sokszor hasznosabbnak bizonyult, mint kicsikarni belőle valami információt.

A cégben mostanra már tudják, hogy lebuktam, két hete nem küldök jelentést. A szabályok szerint minden velem kapcsolatos adatot kitörölnek a rendszerből. Hollandia számára nem létezem többé. Egy hollandul és oroszul beszélő test vagyok, vélt és valós emlékekkel, teljesen magamra utalva. Értem nem küld a cég senkit, nem érek annyit.

James Bond

Henk barátom, mit nem adnék most egy pohár vodkáért, különösen, hogy a vallatóim szájából állandóan dől a szaga. Emlékszel, 1962-ben, az első James Bond-film, a *Dr. No* hatására döntöttük el, hogy ügynökök leszünk? Milyen jól jönne most egy lézer-karóra, hogy elvágjam a rácsokat. De vajon a ruszlik meghagyták volna pont a karórámát? Neked James Bond-film volt az életed? Mert nekem kurvára nem.

Vajon mikor jönnek újra értem? És mi a jó fenét mondhattam nekik a tiopentál-nátrium hatása alatt?

A novella előzménye:

Varga Zoltán Zsolt | [HIDEGBÉKE](#)

felső kép | olly, adobe.com